

1932 o 14 hod. 15 min. pripojilo sa k doterajším vymáhajúcim veriteľom viac ďalších veriteľov, a potom v nasledujúcich dňoch ešte ďalší veritelia, a medzi tými žalované mesto dňa 2. júla 1932 s vecou E 4267/32 a dňa 11. júla 1932 s vecou č. E 4367/32, u ktorých intervenoval v zastúpení žalovaného mesta za advokáta Dr. Ladislava M. tiež Juraj V.

Z toho je zrejmé, že žalované mesto nadobudlo napadnutými zabaveniami exekučné záložné právo, teda zaistenie v takej dobe, keď exekút (pozdejší úpadca) už nebol spôsobilý platiť, a že žalované mesto sa dozvedelo o tejto neschopnosti úpadcu ešte pred započatím prvého zabavenia, lebo vedomosť Juraja V., ako zástupcu žalovaného mesta pri výkone exekúcie na hnutelnosti nahrádza vedomosť zastúpeného mesta.

Bezzákladne sťažuje si tedy žalované mesto, že nižšie súdy porušili ustanovenia 2. bodu, 1. odstavca § 34 konkurzného poriadku, keď žalobe vyhoveľ, keďže nebolo sporné, že konkurz bol vyhlásený ešte pred uplynutím 6 mesiacov, počítajúc odo dňa zabavenia.

Stanovisko žalovaného mesta, že jeho vedomosť má sa ináč posúdiť než vedomosť fyzickej osoby, je v rozpore s právnym pravidlom, že vedomosť zástupcu nahrádza vedomosť zastúpeného.

Stanovisko žalovaného mesta, že žalobník mal dokázať, že žalované mesto vedelo aspoň pri započatí zabavenia, že dlžník je insolventný, je síce správne, avšak podľa vyššie uvedených, táto vedomosť žalovaného mesta ide z exekučných spisov nepochybne na javo.

Pri takých okolnostiach bolo treba dovolaciu žiadosť zamietnuť ako bezzákladnú.

Čís. 15711.

I. Oprávnenosť nároku arendátora na úpravu arendovného podľa vl. nar. č. 164/1933 Sb. z. a n. nemôže byť riešená v spornom pokračovaní.

II. Po uplynutí lehoty určenej v § 5 (2) vl. nar. č. 164/1933 Sb. z. a n. do arendy dávajúci nemôže už vzniesť námietku proti úprave arendovného, uplatnenej arendátorom.

(Rozh. zo 7. decembra 1936, Rv III 507/36.)

Proti žalobe, ktorou sa žalobníci (do arendy dávajúci) domáhali na žalovanom (arendátorovi) zaplataenia nedoplatku arendovného, bránil sa žalovaný tým, že dňa 4. septembra 1933 oznámil žalobníkom svoje nároky na úpravu arendovného v smysle vl. nar. č. 164/1933 Sb. z. a n., proti čomu žalobníci nepodali námietky, a podľa tejto úpravy na arendovnom nič nedlhuje. Súd I. stolice žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudok súdu I. stolice zmenil a žalobe čiastočne vyhovel. Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu, pokiaľ žalobe vyhovel, zmenil a v tejto časti obnovil rozsudok súdu I. stolice, inak dovolaciu žiadosť zamietol.

D ô v o d y:

Podľa § 12 vl. nar. č. 164/1933 Sb. z. a n. rozhoduje súd o námietkach, podaných podľa § 5, odst. 2 alebo § 6 cit. vl. nar. v pokračovaní nespornom. Vzhľadom na ustanovenie citovaného § 12 v spornom pokračovaní otázka oprávnenosti nároku žalovaného na úpravu arendovného nemohla byť riešená. Prekročil preto odvolací súd obor svojej pôsobnosti, keď túto otázku v tomto spore riešil.

S hľadiska tejto časti žalobného nároku rozhodnou je preto len otázka, či medzi stranami došlo pravoplatne k úprave arendovného podľa cit. vl. nariadenia. Podľa § 5 cit. vl. nar. má arendátor pri arende parcelného pozemku — o aký tu ide — uplatniť svoj nárok na úpravu arendovného v dobe určenej v tomto še a spôsobom tam uvedeným, čo žalovaný podľa nenapadnutého zistenia súdu odvolacieho aj učinil. Tým jeho nároky boli po práve účinne zachované. Ak žalobníci chceli čeliť tomuto nároku, museli v lehote uvedenej v § 5 vzniesť u súdu námietky. Uplynutím lehoty tým cieľom určenej bez vznesenia námietok stal sa nárok žalovaného na úpravu arendovného konečne platným, ako to súd prvej stolice správne uznal. Mylné je preto stanovisko súdu odvolacieho, že žalobníci svojím právom: vzniesť námietky podľa cit. §, nie sú dosiaľ prekludovaní, a pochybený je aj jeho postup, že sa týmito námietkami v spornom pokračovaní meritorne zaoberal.

Bolo preto treba v tomto smere dovolacej žiadosti vyhovieť a zmenením napadnutého rozsudku v tejto časti obnoviť rozsudok súdu I. stolice.

Čís. 15712.

Obchodný cestujúci na províziu, ktorý je podľa smluvy uzavrenej s obch. firmou povinný konať určité práce po určenú dobu a podľa úprav a príkazov obch. firmy, je v pomere služebnom; o jeho nárokoch z tohoto pomeru má rozhodovať pracovný súd.*)

(Rozh. zo 7. decembra 1936, Rv IV 582/36.)

Žalobník bol zamestnaný u žalovanej obchodnej firmy ako obchodný cestujúci na províziu. Proti žalobe, ktorou sa domáhal na žalovanej strane u pracovného súdu zaplatacia cestovného príspevku a ušlého zisku, namietala žalovaná strana nepríslušnosť pracovného súdu z toho dôvodu, že žalobník nebol u nej v služebnom pomere. Všetky tri s ú d y túto námietku zamietly, N a j v y š š í s ú d z týchto

d ô v o d o v:

Smluvou zo dňa 31. októbra 1934 uzavrenou medzi sporovými stranami stal sa žalobník obchodným jednatelom žalovanej strany na províziu. V 3. bode ukladala smluva žalobníkovi záväzok, že jemu odo-

*) Srov.: Úr. sb. č. 2502, 2707.